

Frank Dahlgaard (KF):

Også jeg vil udtrykke tilfredshed med statsministerens klare tilsagn om at rejse dette spørgsmål på det næste møde i Cardiff, og så vil jeg spørge statsministeren, om det er rigtigt, at ansatte i Europa-Parlamentet har mulighed for at købe toldfri spiritus, vin og den slags i en butik i Luxembourg, om Europa-Parlamentets medlemmer eventuelt også har den mulighed, eller om det er stoppet. Jeg har hørt rygtevis, at det salg bliver stoppet nu, og for almindelige mennesker i EU stopper det toldfri salg ved rejser mellem landene jo den 1. juli 1999.

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Det første var, hvad vi kan gøre i Cardiff. Som sagt rejser jeg sagen i Cardiff, jeg gør opmærksom på, at vi har et problem her, hvor der ikke er fundet tilstrækkelige løsninger, og at de løsninger skal findes. Men jeg synes også, jeg skylder folketingsmedlemmerne at sige her i dag, at jeg vil ikke forudskikke den forventning, at vi får en afgørelse i Cardiff, for det kan vi i sagens natur ikke. Det er et arbejde, vi sætter i gang og fortsætter med, men tingene er ikke skruet sådan sammen på Det Europæiske Råds topmøde, at vi kan træffe beslutninger dér.

Det får mig til at sige lidt mere om beslutningsprocessen. Artikel 138 i Amsterdamtraktaten indebærer som sagt, at Europa-Parlamentet nu får mulighed for at fastsætte sin egen statut eller vedtægt for sine medlemmer, og det har påbegyndt arbejdet. I den forbindelse er det formelt sådan, at når Europa-Parlamentet har færdiggjort sit arbejde, skal Kommissionen høres, og så kommer Rådet ind. Rådet skal så enstemmigt godkende vedtægten, og derfor bliver Rådet under alle omstændigheder inddraget i arbejdet. Det vil altså sige – og det er også et svar til hr. Frank Dahlgaard – at Rådet kan sige nej eller ja, men der skal som sagt enstemighed til. Hvis Europa-Parlamentet ikke har gjort sit arbejde godt nok, kan Rådet sige: Det er ikke godt nok, om igen! Og det vil Rådet gøre.

Vi vil altså være indstillet på via denne nye proces at lægge et så stærkt pres på Parlamentet, som vi overhovedet kan – eller sagt på en anden måde: Vi kan sige til Parlamentet gennem Rådet: Gør nu jeres arbejde med de nye statutter godt! Men det skal være på et rimeligt niveau, og det skal selvfølgelig også være sådan, at tingene er i orden med hensyn til rejsegodtgørelse, rejse efter regning og alle de ting, vi nu arbejder med. Det kommer i den

rækkefølge, jeg her har beskrevet, og det vil altså sige, at Cardiff bliver det sted, hvor man kommer med en politisk melding, og dernæst kommer sagen op i Rådet på den måde, jeg just har beskrevet.

Så er der spørgsmålet om Kommissionens ansatte, deres lønninger og deres beskatningsforhold. Rådet bestemmer de ansattes lønninger og beskatningsforhold efter ganske bestemte systemer, som jeg ikke skal komme ind på i detaljer lige nu, så lad det igen være sagt til kollegerne her i salen: Rådet kan gøre noget, men kan kun gøre det på et bestemt beslutningsmæssigt tidspunkt i den procedure, jeg just har beskrevet.

Peter Skaarup (DF):

Jeg synes ikke rigtig, vi fik svar på, om der egentlig var kommet et konkret svar fra nogen i forbindelse med det brev, statsministeren fremsendte op til folkeafstemningen her i Danmark, og derudover kunne jeg godt tænke mig at høre, om det, at der blev sendt et brev, og den debat, der kom i forbindelse med det, skabte nogen reaktioner fra andre lande og andre statsministre rundt omkring i EU. Ser det ud til, at statsministeren kan få opbakning, og at Danmark kan få opbakning fra andre lande i forbindelse med dette her, og hvad vil regeringen eventuelt gøre, hvis det ikke ser ud til at være tilfældet?

Når det gælder Cardiffmødet, kan jeg forstå, at der ikke bliver nogen mulighed for at træffe nogen beslutning. Hvornår forventer statsministeren, der bliver det? Bliver det i år eller til næste år, eller hvordan kommer det til at se ud fremover?

Keld Albrechtsen (EL):

Endnu engang tak for svaret.

Jeg vil godt spørge statsministeren, om reglerne er sådan, at vi kan risikere, at Parlamentet ved passivitet kan trække sagen her i langdrag, og om Ministerrådet i så fald har mulighed for at gribe ind. Jeg forstod nemlig på statsministerens svar, at der skal komme et forslag til vedtægt fra Parlamentet selv, og man kan jo godt frygte, at kvaliteten af det forslag måske ikke bliver særlig høj. Så står man altså i den situation, at Ministerrådet først kan komme ind på det tidspunkt, og derfor vil jeg spørge, om man ikke kan komme i den situation, at et topmøde ganske enkelt må skære igennem i sagen.